

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ СМЪРТТА В МЕТРОТО

chitanka.info

Когато Смъртта влезе в метрото, остана крайно неприятно изненадана. Появата ѝ винаги бе съпроводена с писъци. Вярно, че се бе маскирала, но това никога не спираше простосмъртните. Когато онзи ненормален арабин се бе взривил на автобусната спирка в Ъпър Ийст Сайд, бе приела образа на тригодишно русокосо и синеоко момиченце. Имаше писъци. Бе прекарала целия 11 септември в обикаляне насамнатам около кулите близнаци в лика на военен пилот (какво да се прави, в нейната професия бе така — или развиваш чувство за хумор, или се пенсионираш преждевременно...). Часове преди двата самолета да се забият в творението на американския инженерен гений, навсякъде, откъдето минеше, се раздаваше по някой-друг... правилно, писък. Дори в любимите ѝ години на бубонната чума, когато седмици преди първите смъртни случаи бе обикаляла из прогнилата и смърдяща на леш Европа под формата на 90-годишен свещеник, болен от Паркинсон, какво бе предизвиквала появата ѝ сред селяците? Писъци, разбира се.

Това бе едно от първите неща, които баща ѝ — бившият Смърт — се бе постарал да я научи още докато бе в люлката. Нейните връстници си играеха със скелети на умрели котета и разлагащи се трупчета на гълъби, а тя бе принудена да седи мирно пред тати и да запаметява напътствията му дословно. „Повярвай ми, малката ми“, чуваше тя и до ден-днешен плътния му задгробен глас, „сега може и да съжеляваш, че не си навън с останалите, които безгрижно си играят в площадката с изпражнения и строят малки фекални кулички с родителите си. Ще дойде време обаче, когато ще си ми благодарна. Защото ти, дребосъче, си създадена, за да бъдеш велика. А великите дела искат велики саможертви. Така че ако не желаеш да прекараш остатъка от съществуването си в пренасяне на умрели домашни любимци до Великата Небесна Ферма, по-добре ме слушай и запомни всичко, което ти разказвам...“.

Така и бе направила. И в момента можеше да се сети за един от първите уроци, които татко ѝ бе преподавал: „Винаги има писъци. Дори да се дегизираш като Господ Бог, винаги ще се намери някой — обикновено или дете, или откачен — който да те разпознае. Бъди внимателна и имай готовност да пресечеш паниката още в зародиш. Защото паниката е Хаос. А това, което правим ние, е въплъщение на Върховния Ред. Ние сме тези, които подреждат кубчетата обратно в

кутията, след като боговете и дяволите са се наиграли с тях. Ние сме тези, които ги подготвят за следващото представление“.

А днес явно трябваше да умре някой доста високопоставен в йерархията, щом Министрите я бяха повикали толкова спешно. Смъртта винаги бе ползвала метафорите на баща си — за нея повечето хора бяха кубчета с препинателни знаци, известна част бяха трудно влизаци в употреба букви като „Ъ“, „Щ“, „Ю“ и прочие, а останалите (доста малък процент, ако трябва да сме точни...) бяха значими и невъзможни за замяна графемни като „А“, „О“, „И“ и така нататък. Припряността в гласа на Отвъдния обаче бе толкова отчаяна, че в първия момент се бе замислила дали няма пък да се наложи да ескортира до оня свят самата шибана кутия.

Само по себе си това бе достатъчно, за да докара нервна криза на когото и да било.

А и липсата на писъци...

С огромно усилие на волята си наложи да не се паникьосва. „Паниката е Хаос“, повтаряше си тя като мантра, докато оглеждаше вагона, в който ѝ бяха заповядали да се качи. Домакини, тийнейджъри, застаряващи похотливци, баби, връщаци се от пазар... и сополиви ревящи хлапетии. Сигурно имаше поне 200 в целия влак, две трети от които бяха на по-малко от три метра от носа ѝ.

Тук вече със сигурност имаше нещо нередно. Обикновено малките досадничета първи улавяха присъствието ѝ и започваха да циврят. А сега... нищо. Тя се огледа наоколо, но дори тренираният ѝ поглед не успя да локализира проблема. Явно щеше да се наложи да рискува.

— ОК, не се правете повече на гламави, ами ми кажете за какво иде реч! — ревна тя, използвайки свръхсекретната инфразвукова честота. Хората не можеха да я чуят — най-много нечие тренирано ухо съумяваше да прихване вибрациите, причинени от ултраниските звукови вълни, но отдаваше това на факта, че някой от околните определено е прекалил с бобената салата тази вечер.

Отстрани изглеждаше така, сякаш Смъртта в сегашния си аватар се прозява. Гениалната част в цялата система за комуникация бе, че хората пребиваваха в заблуждение, че прозявката е заразна. Ето защо когато някой се „прозинеше“ на публично място и избрани личности наоколо му „отговаряха“, това се приемаше като нещо абсолютно

нормално. На никого нямаше да му хрумне, че всъщност става свидетел на оживен разговор между доста по-висши същества, за които човешката раса бе просто забавление, подобно на дежурния анекдот на предпоследната страница на вестника.

— Здравсти, колежке — „прозя“ се един от седящите във вагона потни и вмирисани на риба чичковци. — Какво чудесно съвпадение! Моля те, кажи ми, че си тук не заради X-74-01-J, понеже споровете за юрисдикция са ми толкова омразни...

— Точно него издирвам! — сопна се Смъртта, която бе запомнила инвентарния номер наизуст („Съвършенството се крие в подробностите“, обичаше да повтаря баща ѝ). — А ти от кой отдел си?

— От „Любовна Смърт“, уважаема... Водим нашия човек на отчет вече над 20 години и мисля, че е наше право да го приберем.

— Как пък не! — обади се заядливо (и беззвучно, разбира се...) една от решаващите sudoku в ъгъла на вагона баби. — X-74-01-J си е наш! Отдел „Самоубийци“ го преследва, откак беше на 15 години... и въпреки всичко продължаваше и продължаваше да ни се изплъзва! Юрисдикция друг път — сега вече го пипнахме!

— А нас, „безчувствените“, никой ли не ни бръсне за слива, колеги??? — нададе ядосан глас тийнейджърът със скейтборда в дъното на коридора. — Винаги ни затикват в девета глуха, а после на нас ни мърморят защо не сме приключвали повече случаи за тримесечие! Ако искате, обадете се на Министрите, правете каквото искате, но този тук ще го прибере отдел „Емоционално осакатени“ и точка!

— ТИШИНА, МОЛЯ!!!

Инфразвуковата вълна, разтърсила влака, бе толкова мощна, че накара колелата на железния звяр да застържат заплашително по релсите. Пътниците (или поне онази част, която не бяха въввлечени в окултно-юридическата дискусия) ужасено се уловиха за перилата във вагоните. Машинистът по-късно щеше да признае пред любовницата си, че със сигурност е завъдил няколко бели косъма заради въпросния инцидент.

— Някой ще ми обясни ли защо, в името на Мрака, обсъждате скромната ми персона? — продължи да тътне страховитият глас. Смъртта и събеседниците ѝ с изумление откриха, че източникът на въпросното боботене бе мъж на средна възраст, леко оплешивяващ

откъм чело, но за сметка на това с доста дълга коса, прихваната на опашка отзад, с фланелка на ветераните АС/ДС. Всички го бяха забелязали още при влизането в метрото... и го бяха отписали като възможно най-тривиалния в цялата подземна железница. Не, наистина — нямаше начин това да е Х-74-01-Ј...

Смъртта направи нещо, което не ѝ се бе налагало от студентските години — бръкна в раницата си и извади досието на обекта, когото я бяха призовали да „прибере“.

— Хм, я да видим... Тери Сторн?

— За Вас, уважаема, съм Джаред — поклони се иронично странният смъртен. — И за какъв клин, да ме прощавате за сквернословието, сте се юрнали подире ми като стадо разгонени гоблини? Хайде, госпожо Смърт, Вие сте ми ясна... ама чак пък половината добитък от Министерството? Честно, карате ме да се чувствам като кинозвезда.

— Ами, господин Сторн... — запелтечи бабата от „Самоубийства“.

— Ван Сторн, драга! — раздразнено я поправи облеченият изцяло в черно човек.

— Господин ван Сторн, сър... много се извиняваме, ама... ние сме обикновени черноработници...

— Да бе! Лично главите на половината отдели в Министерството следват задника ми... и си мислите, че съм толкова прост, че да не заподозра нищо? Е, уважаеми, изплюйте камъчето!

— Хм... ами според данни от разузнаването днес трябва вече да сте мъртъв, сър — обади се чичката от „Любовна смърт“.

— Триста орка и брадата на крал Артур в собствен сос! — развесели се странникът, който очевидно нямаше намерение да умира точно днес. — Ама Анна още ли работи в статистиката? Да ѝ предадете много поздравии!

— Да, непременно, ама... аз казах „разузнаването“...

— Е, така де — а откъде разузнаването черпи данни в 99% от случаите? От статистиката, понеже бюджетът им за скаути е отрязан. Онази патица е забелязала, че приближавам критичен момент — тоест, има доста голяма вероятност да се метна пред някой влак, да скоча от Бруклин Бридж или да се нагълтам с любимите на д-р Хаус хапченца. Само че нека ви издам една тайна. Анна и статистиката ѝ винаги

грешат. Да, наистина съм отчаян от живота. Да, не виждам смисъл да продължавам да се мъча, колкото само да отлагам неизбежното и за пореден път да се хвърля в обятията на незнаеща какво иска кокошка. Така е... но така беше и останалите 3798 пъти, когато съм изпадал в подобни ситуации. Някак си винаги намирах сили да продължа. Усецах дълбоко в себе си онази тръпка, известна на всички комарджии: да, губиш, останал си по долни гащи... ами ако изведнъж късметът за разнообразие вземе, та те споходи? И ти продължаваш смело, хвърляйки се с главата напред в поредното житейско бласто, залагайки честта си, интелекта си и финансовото състояние на поредната никаквица, от която вероятно ще можеш спечелиш единствено поредната партида горчиви и несподелени сълзи. Но поради някаква странна ирония на ентропията именно тази тръпка те поддържа жив... напук на Вас, уважаема — той се поклони пред Смъртта, този път без капчица сарказъм, а с дълбок респект — както и на всички вас, лешояди такива, които само дебнете зад гърба ми.

— О, я стига! Писна ми от разпавии с теб! — кресна тийнейджърът със скейтборда от „Емоционално осакатени“. — Идваш с нас и точка по въпроса! После ще бистрим статистики, ентропии и прочие простотии!

Той се изправи заплашително и вдигна дясната си ръка с дланта напред. Татуировката на Министерството проблясна за миг върху кожата му с адски пламък.

Странникът се усмихна невесело.

— Ама никога няма да се научите, нали? Не мога да разбера какво ви преподават в този ваш колеж... Да тръгнеш срещу Тъмен Маг със Заклинанието на Щайнхофер? Това, меко казано, е несериозно.

Той щракна небрежно с пръсти и огънят в шепата на младока помръкна. Закъснелите рефлексии на Смъртта най-сетне се обадиха и тя понечи да извади косата иззад гърба си и да я размаха с добре оттренирания жест, на който я бе научил баща й...

Напразно.

Не можеше да помръдне от мястото си. Съдейки по яростта, която струеше от очите на колегите й, същото важеше и за тях.

— И да не забравите да предадете много поздравии на Анна! — ухили се закачливо магът, докато се изнизваше през току-що отворилите се врати на метрото. — До скоро, младежи!

Гадината се разтвори в потока пътници, които бързаха към прясно построения до въпросната спирка мол. Дълго време никой не смееше да наруши тишината, която изведнъж бе погълнала вагона.

— Мамка му и юрисдикция! — изплю се на пода след десетинаминутно мълчание бабата от „Самоубийства“.

— Тц, мамка му и разузнаване! — контрира чичката.

— Да бе, в тия дни човек и на себе си не може да има доверие...

Смъртта остана безмълвна. Докато колегите ѝ се джафкаха помежду си, тя се опитваше да прогони спомена за X-74-01-J... по дяволите — за Тери Сторн.

А също така и за жеста, който магьосникът бе направил малко преди да изчезне в тълпата обикновени люде в метрото.

Същият онзи жест, който свалачите използваха от изобретяването на телефона насам.

Свит юмрук, изпънати палец и кутре, сочещи към устата и ухото.
„Обади ми се...“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.